

คนหลอก...ผี

เรื่องเล่าโดย...นางสาวจันทร์เพ็ญ รับรอง

ยามค่ำคืนดึกแรก ในการมาทำงาน ณ โรงพยาบาลแห่งนี้ และจากเรื่องเล่า คำเตือนต่างๆ จากพี่ๆผู้หวังดี เรื่องเล่าจากชาวบ้านที่มาร่วมในงานพิธีก่อนที่จะเปิดโรงพยาบาลแห่งนี้ รวมทั้งความกลัวซึ่งเป็นทุนเดิมของตนเองอยู่แล้ว ทำให้ฉันต้องพบกับเหตุการณ์ซึ่งเกือบทำให้หัวใจวายเลยทีเดียว.....

ค่ำคืน เงียบสงบ มีเพียงเสียงหายใจสม่่าเสมอ ของผู้คนที่กำลังหลับใหลกับลมเย็นๆ ที่พัดผ่านมาเป็นระยะ สลับ กับเสียงเครื่องเฝ้าระวังคลื่นสัญญาณชีพในผู้ป่วยหนัก “ดี๊ด ดี๊ด ดี๊ด” มีเพียงพยาบาลเท่านั้นที่ยังต้องทำงานอย่างเร่งรีบจัดการกับเอกสารที่กองอยู่ตรงหน้า เพื่อให้ทันเวลาก่อนที่จะมีใคร ตื่นมาหรือก่อนที่จะถึงเวลานัดยา ทำแผล อาบน้ำ ฯลฯ ให้ผู้ป่วย

แก๊ก แก๊ก แก๊ก ฉันหยุดจากกองเอกสารตรงหน้าเพื่อมองหาดันเหตุของเสียง ฉันเห็นเพียงความมืดสลัว ไม่มีใครเคลื่อนไหวจากสิ่งใด

แก๊ก แก๊ก แก๊ก แก๊ก แก๊ก ฉันนั่งมองไปยังทิศทางที่ได้ยินเสียง ว่างเปล่าเช่นเดิม มองไปทางพี่ๆ ต่างก็ทำงานต่อเรื่อยๆ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ฉันตัดสินใจเดินไปดูบริเวณต่างๆ ที่ผู้ป่วยและญาติ กำลังหลับอยู่แม้แต่การพลิกตะแคงตัวก็ไม่มี

แก๊ก แก๊ก แก๊ก แก๊ก แก๊ก ฉันได้ยินอีกแล้ว ได้ยินคนเดียวด้วย พร้อมลมที่พัดเข้ามาเย็นยะเยือกทั้งตัว ว่าง ตายแน่ ฮือ ฮือ ฮือ แม่จ๋า ช่วยหนูด้วย อย่ามาหลอก มาหลอน มาแกล้งกันเลย ...

ฉันเริ่มกระสับ กระส่าย “น้องๆ เป็นอะไร โกลัจะเสร็จยัง จะได้ทำงานอื่นๆ ต่อ” จากนั้นฉันก็ต้องรีบจัดการกับเอกสารที่อยู่ตรงหน้า และช่วยพี่ๆทำงานอื่นๆ รวมทั้งเตรียมอุปกรณ์ไว้ให้พร้อม ในการดูแลผู้ป่วยช่วงเช้า ฉันไม่ได้ยินเสียงอีกเลย ไม่แน่ใจว่าเสียงมันหายไปไหน หรือยุ่งเกินไป เลยไม่ได้ยินเสียง หรือที่ฉันขอร้องเมื่อคืน.....

พอฟ้าสว่าง ความยุ่ง วุ่นวายก็เกิดขึ้น ทุกคนต่างแยกย้ายกันไปทำงานของตนตามที่ได้รับมอบหมาย แข่งกับเวลา เพราะเราจะไม่ทิ้งงานใดๆ ให้เหลือถึงเวรเช้าเป็นอันขาด แล้วงานเราก็เสร็จทันเวลา รอคนที่มารับเวรต่อเรา เมื่อทุกคนนั่งพร้อมหน้า งานเสร็จเรียบร้อย ฉันก็โพล่งออกมาทันที “พี่ๆ เมื่อคืนได้ยินเสียงอะไรไหม”

แก๊ก แก๊ก แก๊ก แก๊ก แก๊ก ย้าก ไม่น่าถามถึงเลยเราก่อนที่ฉันจะดำดิ่งไป ในจินตนาการ “น้องๆ เตียว ช่วยไปป้อนข้าวให้คนไข้หน่อยในห้อง...”

ฉันเดินเข้าไปในห้องนั้นทันที ขณะที่กำลังเตรียมอาหารก่อนที่จะป้อนอยู่นั้น แก๊ก แก๊ก แก๊ก เสียงนี้ อีกแล้วแต่มันชัดเจนมาก และก็สว่างขนาดนี้ แล้วสายตาฉันก็มองไปเห็น มือคนไข้ที่จับราวเหล็กไว้แล้วก็ เขย่าไปมา

ผู้ป่วยหญิงคนนี้มา นอน โรงพยาบาลประจำ ครั้งละนาน จนเป็นที่รู้จักและคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีกับ เจ้าหน้าที่ทุกคน เมื่อเธอเริ่มมีแรงขึ้น “แม่ แม่ ข้าว แม่ แม่ ยา แม่ แม่ ฯลฯ” เรียกแม่เลยเธอ วันก่อนก็เล่นเอา ฉันเกือบหัวใจวาย

เธอช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ทำให้มีแผลกดทับ มีการติดเชื้อเกิดขึ้น เธอจึงต้องนอนโรงพยาบาล ประจำ สรรพนามที่เธอใช้เรียกเจ้าหน้าที่ และเจ้าหน้าที่ เรียกเธอ ก็เป็นแม่กับลูกถึงแม้บางครั้งเธอจะดูคือคิด ไม่ยอมฟังใคร แต่บางเวลาเธอก็ขี้อ้อน เป็นที่รักของทั้งเจ้าหน้าที่ และญาติที่มาเยี่ยมผู้ป่วย แต่ในบางครั้งฉัน ก็ก็ยังหวนไปคิดถึงวันเก่าๆ เหตุการณ์ที่ฉันกลัวเกือบหัวใจวายโดยมีเธอเป็นต้นเหตุ

วันหนึ่ง มีคนวิ่งมาบอกว่า เธอตายแล้ว ทุกคนต่างนิ่ง จนพี่คนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า เธอไปดีแล้ว จะได้ ไม่ต้องทรมานกับแผลที่อยู่บนร่างกายเธอ แต่สำหรับฉันมันเหมือนยังมีอะไรบางอย่างที่ยังค้างอยู่ในใจ จนกระทั่งจะลงเอย เราก็ได้รู้ว่าเธอยังไม่ตาย เพียงแค่อาการหนักมากต้องใส่ท่อช่วยหายใจ ส่งต่อ โรงพยาบาลประจำจังหวัด และเหตุการณ์วันนี้ก็ทำให้ฉันได้ปล่อยความรู้สึกที่ค้างค้างในใจออกไป

วันนี้เราได้ข่าวว่าเธอมาตรวจอยู่ห้องฉุกเฉิน เราเตรียมเตียงนอนไว้ให้เธอ ปูเตียงลมเรียบร้อย รอเธอ เข้ามา แต่แล้วก็มีเพียงเตียงลมว่างเปล่า เมื่อเธอได้จากพวกเราไปแล้ว วันนั้นขณะที่ทำงาน ก็ต้องหันไปมอง เตียงนั้นทุกครั้ง ...ไปดีเถอะนะลูก แม่ขอโหสิกรรม และแม่ก็ขอโหสิกรรมให้ลูก...

จากวันแรกที่พบเจอ จนวาระสุดท้ายในชีวิตเธอ ทำให้ฉันได้เรียนรู้ว่า ...การดูแลคนไข้หนึ่งคน เราต้องดูแลด้วยความเข้าใจ ทำใจว่างเปล่าแล้วมองคนไข้ให้ครบทุกด้าน เพราะถ้าใจเราไม่เป็นกลาง เราดูแล คนไข้ได้เพียงแค่ทำตามหน้าที่ แต่ตัวเราก็จะไม่มีความสุขและคนไข้เองก็จะไม่ได้รับการดูแลที่ดีที่สุด ซึ่งถ้า เราทำงานแค่ตามหน้าที่ ก็คงไม่ต่างอะไร กับร่างที่ไร้วิญญาณ

